

- 2) Czy art. 45 TFUE należy interpretować w ten sposób, że wywiera on skutek bezpośredni także pomiędzy podmiotami prywatnymi w sytuacji takiej, jak ta rozpatrywana w niniejszej sprawie, czego skutkiem prywatni wierzyciele musieliby zaakceptować obniżenie wysokości lub całkowitą utratę kwot należnych im od dłużnika, który przeniósł się do innego kraju?

⁽¹⁾ Wyrok z dnia 8 listopada 2012 r., ECLI:EU:C:2012:704.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein oikeus (Finlandia)
w dniu 22 grudnia 2017 r. – Vantaan kaupunki / Skanska Industrial Solutions Oy, NCC Industry Oy,
Asfaltmix Oy**

(Sprawa C-724/17)

(2018/C 083/21)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Korkein oikeus

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Vantaan kaupunki

Strona pozwana: Skanska Industrial Solutions Oy, NCC Industry Oy, Asfaltmix Oy

Pytania prejudycjalne

1. Czy kwestię, kto odpowiada za odszkodowanie za szkodę wyrządzoną zachowaniem naruszającym artykuł 101 TFUE należy rozstrzygnąć poprzez bezpośrednie zastosowanie owego artykułu, czy też na podstawie zasad krajowych?
2. Jeżeli zobowiązani do odszkodowania zostaną określone bezpośrednio na podstawie artykułu 101 TFUE: czy za odszkodowanie odpowiadają ci, którzy są objęci pojęciem „przedsiębiorstwa” użytym w tym przepisie? Czy do określenia zobowiązanych do odszkodowania znajdują zastosowanie te same zasady, które Trybunał Sprawiedliwości stosował w sprawach dotyczących grzywnien do określenia tam podmiotów odpowiedzialnych, i zgodnie z którymi odpowiedzialność może się opierać w szczególności na przynależności do tego samego kompleksu gospodarczego lub na ciągłości gospodarczej?
3. Jeżeli zobowiązani do odszkodowania są określani na podstawie zasad krajowych: czy zasada krajowa, zgodnie z którą spółka po nabyciu wszystkich akcji spółki uczestniczącej w kartelu naruszającym artykuł 101 TFUE zlikwidowała rzeczoną spółkę i kontynuowała jej działalność gospodarczą, nie odpowiada za odszkodowanie za szkodę, która została wyrządzona na skutek zachowania zlikwidowanej spółki ograniczającego konkurencję, mimo że uzyskanie odszkodowania od zlikwidowanej spółki byłoby praktycznie niemożliwe lub nadmiernie trudne, narusza wymóg skuteczności prawa Unii? Czy wymóg skuteczności sprzeciwia się wykładni prawa krajowego państwa członkowskiego, zgodnie z którym jako warunek odpowiedzialności za szkodę wymagane jest, aby wskazany rodzaj przekształcenia przedsiębiorstwa nastąpił w sposób sprzeczny z ustawą lub sztucznie w celu obejścia odpowiedzialności za szkodę w prawie konkurencji, lub w inny nieuczciwy sposób, lub co najmniej aby spółka w chwili dokonywania przekształcenia przedsiębiorstwa wiedziała o naruszeniu konkurencji lub powinna była wiedzieć?

Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2017 r. – Komisja Europejska / Republika Grecka

(Sprawa C-729/17)

(2018/C 083/22)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. Tserepa-Lacombe, H. Støvlbæk)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

Komisja Europejska wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że ograniczając formę prawną instytucji szkoleniowych dla mediatorów do spółek o celu niezarobkowym, które zgodnie z ustawą nr 3898/2010 i dekretem prezydenckim nr 123/2011 muszą zostać utworzone przez co najmniej jedną izbę adwokacką i co najmniej jedną izbę zawodową w Grecji, Grecja uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na podstawie art. 49 TFUE i art. 15 ust. 2 lit. b) i c) oraz ust. 3 dyrektywy 2006/123/WE⁽¹⁾;
- stwierdzenie, że uzależniając postępowanie w sprawie uznania kwalifikacji uniwersyteckich od spełnienia warunków nakładających dodatkowe wymogi dotyczące treści zaświadczeń i środków wyrównawczych bez uprzedniej oceny różnic merytorycznych oraz utrzymując w mocy dyskryminacyjne przepisy prawne, zgodnie z którymi osoby, które ubiegają się o akredytację kwalifikacji mediatora i dysponują tytułami akredytacyjnymi uzyskanymi za granicą lub w uznanych zagranicznych instytucjach szkoleniowych w wyniku kursów szkoleniowych prowadzonych w Grecji, muszą wykazać się doświadczeniem wynikającym z udziału w co najmniej trzech postępowaniach mediacyjnych, Grecja uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na podstawie art. 49 TFUE, jak również art. 13, art. 14 i art. 50 ust. 1 oraz załącznika VII do dyrektywy 2005/36/WE⁽²⁾;
- obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Naruszenie prawa do korzystania ze swobody przedsiębiorczości zagwarantowanego w art. 49 TFUE i w art. 15 ust. 2 lit. b) i c) dyrektywy 2006/123/WE dotyczącej usług na rynku wewnętrznym

Artykuł 5 ust. 1 ustawy 3898/2010 oraz odnoszący się do niej dekret prezydencki nr 123/2011 stanowią, że instytucje szkoleniowe dla mediatorów muszą mieć wyłącznie formę prawną spółek o celu niezarobkowym, w ich skład muszą wchodzić co najmniej jedna izba adwokacka i jedna izba zawodowa w Grecji oraz mogą one podjąć działalność po uzyskaniu zezwolenia wydanego przez organ, o którym mowa w art. 7 tej ustawy.

Takie ograniczenia odnoszą się zarówno do instytucji, które zamierzają po raz pierwszy podjąć działalność w Grecji, jak i do instytucji, które pragną mieć przedsiębiorstwo dodatkowe w postaci spółki zależnej.

Żadna osoba fizyczna lub prawna inna niż izby adwokackie lub izby zawodowe nie może założyć placówki szkoleniowej dla mediatorów, którzy na podstawie tego szkolenia mogą uczestniczyć w egzaminie w celu poświadczenia kwalifikacji mediatora w Grecji, jeżeli nie zawarła ona umowy z izbą adwokacką lub izbą zawodową tego kraju.

Ponadto każda instytucja, której obecną formą prawną nie jest spółka o celu niezarobkowym, jest zasadniczo pozbawiona możliwości szkolenia kandydatów na mediatorów w zamian za zapłatę opłat wpisowych, którzy to kandydaci mogą uczestniczyć na podstawie tego szkolenia w egzaminie w celu poświadczenia kwalifikacji mediatora w Grecji.

Wreszcie każda instytucja szkoleniowa pochodząca z innego państwa członkowskiego, która jest zainteresowana świadczeniem omawianych usług w zamian za zapłatę opłat wpisowych przez studentów zapisujących się na programy szkoleniowe dla mediatorów, co do zasady nie ma możliwości wejścia na rynek grecki i utworzenia przedsiębiorstwa dodatkowego w postaci spółki zależnej, jeżeli jej obecną formą prawną nie jest spółka o celu niezarobkowym i w ramach wyboru spółki zależnej nie ogranicza się ona do spółek o celu niezarobkowym.

Komisja uważa, że wymienione wyżej przepisy stanowią ograniczenie prawa przedsiębiorczości, które jest przewidziane w art. 49 TFUE i w art. 15 ust. 2 lit. b) i c) dyrektywy 2006/123/WE w sprawie usług na rynku wewnętrznym.

Takie ograniczenie nie wchodzi w zakres wyjątku przewidzianego w art. 51 akapit pierwszy TFUE, ponieważ świadczenie usług szkoleniowych dla mediatorów nie stanowi działalności związanej z państwem, z wykonywaniem władzy publicznej, a w szczególności „z administrowaniem wymiarem sprawiedliwości”. Ponadto nie może ono zostać uzasadnione interesem w ochronie jakości usług, która nie pozostaje w żadnym bezpośrednim związku z ograniczeniem formy prawnej instytucji szkoleniowych i posiadania udziału kapitałowego w spółce.

2. Naruszenie dyrektywy 2005/36/WE i art. 49 TFUE dotyczącego swobody przedsiębiorczości

Komisja uważa, że wymogi zawarte w ust. 2 jedynego artykułu w rozdziale A rozporządzenia ministerialnego nr 109088 z dnia 12 grudnia 2011 r., zgodnie z którym poświadczenie wykształcenia mediatora musi potwierdzać metody nauczania, liczbę uczestników, liczbę i kwalifikacje prowadzących szkolenia, procedurę egzaminacyjną i oceny kandydatów oraz sposób, w jaki zostaje zapewniona obiektywność tego postępowania, wykraczają poza to, czego można wymagać do celów dokonania oceny poziomu umiejętności i kwalifikacji zawodowych, jakie powinien posiadać właściciel poświadczenia, i nie pozwalają ocenić prawidłowo kwestii, czy wykształcenie zainteresowanego obejmuje wiadomości i umiejętności, które różnią się istotnie od wiadomości i umiejętności objętych dokumentem potwierdzającym posiadanie kwalifikacji wymaganym w Grecji. Z tych względów wymieniony wyżej przepis jest sprzeczny z art. 13, 14 i 50 oraz z załącznikiem VII do dyrektywy 2005/36/WE.

Ponadto ust. 5 rozdziału A wspomnianego wyżej rozporządzenia ministerialnego nakłada na zagranicznych mediatorów o pełnych kwalifikacjach zawodowych obowiązek wykazania, że mają doświadczenie wynikające z udziału w co najmniej trzech postępowaniach mediacyjnych, zanim ich kwalifikacje zostaną uznane w Grecji, podczas gdy taki wymóg nie jest stawiany mediatorom, którzy uzyskali swoje wykształcenie zawodowe w Grecji. W związku z tym wymieniony wyżej przepis jest sprzeczny z art. 13 dyrektywy 2005/36/WE, który przewiduje, że właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego przyznaje dostęp do tego zawodu na tych samych warunkach co własnym obywatelom wnioskodawcom, którzy otrzymali poświadczenie kompetencji od innego państwa członkowskiego, i narusza zasadę niedyskryminacji przewidzianą w art. 49 TFUE.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotycząca usług na rynku wewnętrznym (Dz.U. 2006, L 376, s. 36).

⁽²⁾ Dyrektywa 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (Dz.U. 2005, L 255, s. 22).

Odwołanie od postanowienia Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 31 maja 2017 r. w sprawie T-17/16, MS / Komisja, wniesione w dniu 5 stycznia 2018 r. przez MS

(Sprawa C-19/18 P)

(2018/C 083/23)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: MS (przedstawiciel: L. Levi, avocate)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie postanowienia Sądu z dnia 31 maja 2017 r. w sprawie T-17/16;
- w konsekwencji, przekazanie sprawy Sądowi, aby orzekł co do istoty wniesionej przed nim skargi w pierwszej instancji, lub jeżeli Trybunał uzna, że stan sprawy pozwala na jej rozstrzygnięcie – uwzględnienie żądań przedstawionych przez wnoszącego odwołanie w pierwszej instancji, a tym samym,
- uznanie odpowiedzialności pozaumownej Komisji na podstawie art. 268 i art. 340 akapit drugi TFUE;
- nakazanie przedstawienia dokumentów uznanych przez Komisję za poufne i stanowiących niezbędne wsparcie decyzji o wykluczeniu;
- nakazanie naprawienia krzywdy spowodowanej bezprawnym zachowaniem Komisji, szacowanej ex aequo et bono na kwotę 20 000 EUR;
- nakazanie Komisji opublikowania listu z przeprosinami dla wnoszącego odwołanie i ponownego włączenia jej do Team Europe;